

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: MASOX a.s.**, se sídlem Praha 1, Václavské náměstí 794/38, IČ 28373154, *zastoupené Mgr. Alešem Smetankou, advokátem Kocián Šolc Balaščík, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Praha 1, Jungmannova 745/24*, proti **žalovanému: Magistrát města Plzně**, se sídlem Plzeň, Škroupova 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231677/13; ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231678/13; a ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231680/13,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231677/13, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

II. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231678/13, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

III. Rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231680/13, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.

IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 21.342,- Kč k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Aleše Smetanky do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Mezi účastníky řízení je spor o místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Místní poplatky byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném od 16. 6. 2010 [kdy nabyl účinnosti zákon č. 183/2010 Sb.] do 13. 10. 2011 [když následujícího dne nabyl účinnosti zákon č. 300/2011 Sb.] (dále též jen „*zákon o místních poplatcích*“). Loterie byly v rozhodné době upraveny zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném od 1. 9. 2008 do 13. 10. 2011 (dále též jen „*zákon o loteriích*“). Pro území města Plzně byl místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu v rozhodném období upraven vyhláškou města Plzně č. 43/1998, ve znění vyhlášek statutárního města Plzně č. 52/1998, č. 15/2005 a č. 7/2010 [a od 3. 6. 2011 též ve znění vyhlášky statutárního města Plzně č. 3/2011] (dále též jen „*vyhláška města Plzně*“).

Úřad městského obvodu Plzeň 3 (dále též jen „*správce poplatku*“) vyměřil žalobkyni podle § 11 zákona o místních poplatcích, vyhlášky města Plzně a daňového řádu výše uvedený místní poplatek **I.** za období *od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010* v částce 218.131,- Kč [platebním výměrem ze dne 16. 9. 2011, čj. UMO3/35131/11; žalobkyně užívá zkratky „*Platební výměr I.*“], **II.** za období *od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011* v částce 273.834,- Kč [platebním výměrem ze dne 16. 9. 2011, čj. UMO3/35135/11; žalobkyně užívá zkratky „*Platební výměr II.*“], **III.** za období *od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011* v částce 346.594,- Kč [platebním výměrem ze dne 16. 9. 2011, čj. UMO3/35136/11; žalobkyně užívá zkratky „*Platební výměr III.*“; sumárně žalobkyně hovoří o „*Platebních výměrech*“].

Proti těmto platebním výměrům správce poplatku se žalobkyně odvolala.

Magistrát města Plzně (dále též jen „*odvolací orgán*“) **I.** rozhodnutím ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231677/13 [žalobkyně tu hovoří o „*Rozhodnutí I.*“], rozhodl podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu a změnil platební výměr ze dne 16. 9. 2011, čj. UMO3/35131/11, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010* v částce 208.859,- Kč, **II.** rozhodnutím ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231678/13 [žalobkyně tu hovoří o „*Rozhodnutí II.*“], rozhodl podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu a změnil platební výměr ze dne 16. 9. 2011, čj. UMO3/35135/11, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 1. 2011 do 31. 3. 2011* v částce 262.723,- Kč, **III.** rozhodnutím ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231680/13 [žalobkyně tu hovoří o „*Rozhodnutí III.*“; sumárně žalobkyně hovoří o „*Rozhodnutích*“], rozhodl podle § 116 odst. 1 písm. a) daňového řádu a změnil platební výměr ze dne 16. 9. 2011, čj. UMO3/35136/11, tak, že se žalobkyni vyměřuje výše uvedený místní poplatek za období *od 1. 4. 2011 do 30. 6. 2011* v částce 342.308,- Kč.

[III] Žaloba

Žaloba se skládá z pěti částí (skupin žalobních bodů). V doplňujícím vyjádření (ze dne 23. 7. 2015) se žalobkyně vyjádřila tak, že v mezidobí od podání žaloby do současnosti došlo k tomu, že judikatura správních soudů se přiklonila k výkladu pojmu „*jiné technické herní zařízení*“, který zastávají správní orgány. I přes výše uvedené je ovšem třeba žalobou

napadená rozhodnutí i nadále hodnotit jako nezákonná, a to pro některé další („zbývající“) vady, které žalobkyně uplatnila již v žalobě a na nichž i v současnosti setrvává.

Soud se tedy při prezentaci žalobních bodů a jejich posouzení soustředil na ony „zbývající“ vady, zatímco námitky, kde se soudní praxe již ustálila, zrekapituloval jen stručně a vypořádal se s nimi víceméně odkazy.

Část **I.** žaloby [*Nepřezkoumatelnost a další vady Rozhodnutí*] se člení na **1)** *Nepřezkoumatelnost Rozhodnutí* a **2)** *Další vady Rozhodnutí, resp. Platebních výměrů.*

Sub I./1) [Nepřezkoumatelnost Rozhodnutí] žaloby je žalobkyně přesvědčena o tom, že primárním důvodem pro zrušení Rozhodnutí je jejich nepřezkoumatelnost pro vnitřní rozpornost, nesrozumitelnost a současně i pro nedostatek důvodů. Rozhodnutí, kterým se rozhoduje o právech a povinnostech poplatníka, musí být srozumitelné a současně musí být odůvodněno, jinak takovéto rozhodnutí nelze považovat za zákonné rozhodnutí ve smyslu § 101 odst. 1 daňového řádu. Srozumitelné správní rozhodnutí nemůže obsahovat vnitřní a vzájemné rozpory a nelogičnosti. Řádné odůvodnění rozhodnutí musí být přesvědčivé a musí z něj být jasně seznatelné důvody a úvahy, kterými se správce poplatku, resp. odvolací orgán, při rozhodování řídil. Žalobkyně poukázala na ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu, zejména na rozhodnutí ze dne 21. 12. 2005, čj. 1 As 39/2004-75, a ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008-109. Žalobkyně poukázala na to, že výrok napadených Rozhodnutí obsahuje vnitřní rozpory a nelogičnosti, pokud jde o určení (výpočet) místního poplatku ve vztahu k jednotlivým zpoplatňovaným koncovým zařízením. Z obsahu Platebních výměrů a ze skutečnosti, že Rozhodnutí *de facto* Platební výměry potvrdila, lze pouze dovozovat, že žalovaný považoval pro výpočet místního poplatku za rozhodnou dobu povolení každého zpoplatňovaného koncového zařízení. Ovšem u zpoplatňovaných koncových zařízení se ve výroku Rozhodnutí neuvádí počet dnů, pro které byla tato jednotlivá zařízení povolena, přestože žalovaný vyměřuje u každého takového zařízení daný poplatek. Z výroku Rozhodnutí tak není seznatelné, za jakou konkrétní část zpoplatňovaného období žalovaný (resp. správce poplatku) vyměřil místní poplatek u jednotlivých zpoplatněných koncových zařízení, když u všech koncových zařízení se objevuje v úvodní části správních rozhodnutí celé zpoplatňované období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010, resp. 1. 1. 2011 až 31. 3. 2011, resp. 1. 4. 2011 až 30. 6. 2011, ovšem uváděná poplatková povinnost není u všech případů stejná, tj. v maximální výši 5.000,- Kč. Rozhodnutí jsou tedy v tak zásadní otázce, jakou je určení doby zpoplatnění místním poplatkem, resp. počátek a konec poplatkové povinnosti, vnitřně rozporná a nesrozumitelná, neboť z nich není žádným způsobem seznatelné, jak žalovaný dospěl u každého jednotlivého koncového terminálu uvedeného v Rozhodnutích k výši vyměřeného místního poplatku. Rozhodnutí proto musí být již z tohoto důvodu hodnocena jako nepřezkoumatelná. Žalobkyně zde odkázala na rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 30. 5. 2013, čj. 31 Af 25/2012-234 („*Při jakémkoli vyměření místního poplatku musí být najisto postaven předmět místního poplatku a počátek poplatkové povinnosti.*“). Nepřezkoumatelnost Rozhodnutí (a potažmo i Platebních výměrů) je dále dána pro nedostatek důvodů, neboť odůvodnění napadených správních rozhodnutí je velice kusé a v převážné míře se omezuje na konstatování námitky žalobce, přičemž neobsahuje žádnou ucelenou přesvědčivou argumentaci. Žalovaný, přestože je mu znám žalobcem zastávaný výklad otázky předmětu zpoplatnění „jiných technických herních zařízení“ v případě sázkových her

provozovaných prostřednictvím CLS s koncovými terminály, stejně jako předpokladu zpoplatnění v podobě uvedení koncového terminálu do provozu, se v odůvodnění Rozhodnutí dostatečným způsobem nevyjádřil, proč tento výklad zastávaný žalobcem odmítá akceptovat. Z Rozhodnutí tak nejsou seznatelné přesvědčivé a právně relevantní důvody a argumenty, pro které žalovaný upřednostnil jím zastávaný výklad před výkladem zastávaným žalobcem jakožto poplatníkem. Stejně tak není z Rozhodnutí ani z Platebních výměrů patrné, proč žalovaný a správce poplatku zcela pominuli níže popsané právní zásady ovládající oblast daní a poplatků. Tím, že žalovaný zatížil Rozhodnutí (resp. správce poplatku Platební výměry) vadou nepřezkoumatelnosti, současně porušil ústavně a mezinárodněprávně garantované právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Sub I./2) [Další vady Rozhodnutí, resp. Platebních výměrů] žaloby je žalobkyně dále přesvědčena o tom, že Rozhodnutí, resp. jím předcházející Platební výměry, trpí také dalšími vadami, které taktéž způsobují nezákonnost napadených správních rozhodnutí, pro které by měla být tato rozhodnutí zrušena. Správce poplatku i žalovaný neúplně a nesprávně zjistili skutkový stav věci, když v rozporu se žalobcovým ohlášením a skutečným stavem věci dokonce zpoplatnili koncové terminály a další technická herní zařízení, která byla povolena k provozování na jiné území než území Městského obvodu Plzeň 3, a žalovaný, resp. správce poplatku je přesto v tomto případě učinili předmětem místního poplatku. Tyto koncové terminály tudíž neměly být Rozhodnutími (resp. Platebními výměry) vůbec zpoplatněny. Pokud tak žalovaný, resp. správce poplatku učinili, zatížili svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, v důsledku které došlo k nesprávnému a nezákonnému navýšení uložené poplatkové povinnosti.

V části 1) doplňujícího vyjádření datovaného dne 23. 7. 2015 žalobkyně setrvala na tom, že z výroku Rozhodnutí nelze dovodit, za jakou konkrétní část zpoplatňovaného období žalovaný (resp. správce poplatku) vyměřil místní poplatek u jednotlivých zpoplatněných koncových zařízeních.

V části 3) doplňujícího vyjádření datovaného dne 23. 7. 2015 žalobkyně setrvala na tom, že správní orgány obou stupňů nesprávně a neúplně zjistily skutkový stav věci, korigovala ovšem počet herních zařízení, která nebyla provozována na území města Plzně, příp. která nemá žalobkyně ve své databázi provozovaných (povolených) zařízení, na zařízení výrobních čísel 0905S0031, 0905S0039, resp. 1110319 a 0805P0050. Žalobkyně dále poukázala na to, že z jejího pohledu nebyly v průběhu poplatkového řízení a poté i v době podání správní žaloby relevantní údaje týkající se doby povolení jednotlivých herních (koncových) zařízení, neboť dle žalobkyní zastávaného právního výkladu předmětu zpoplatnění byla pro výši místního poplatku významná pouze doba provozu jednotlivých centrálních loterních systémů, příp. koncových zařízení. Judikatura správních soudů se ovšem následně, tj. až po podání žaloby, vyvinula odlišně, v důsledku čehož se stala určující doba povolení jednotlivých herních (koncových) zařízení, kterážto doba povolení, jak se ukázalo po vydání odvolacích Rozhodnutí, ovšem nebyla správními orgány v předmětném případě dostatečným způsobem zjištěna. Přitom správní orgány si měly od Ministerstva financí samy opatřit příslušná data o povolení jednotlivých herních zařízení, a to v kompletním rozsahu, pokud zastávaly ve správním řízení ten výklad relevantní právní úpravy, že místnímu

poplatku podléhá každý koncový terminál (zařízení), a to navíc povolený, bez ohledu na jeho uvedení do provozu, resp. trvalé ukončení provozu. Byly to správní orgány, které měly mít ve správním spise dostatečnou oporu pro jimi zaujatý výklad poplatkové povinnosti, který odvíjely od doby povolení jednotlivých koncových (herních) zařízení. Naopak žalobkyně ve správním řízení zcela pochopitelně prokazovala to, co podle jejího výkladu předmětu zpoplatnění dle nejasné relevantní právní úpravy bylo rozhodné pro určení místního poplatku, tj. počet centrálních loterních systémů, případně doba provozu jednotlivých herních (koncových) zařízení. Tudíž jí nelze nesrovnalosti ohledně doby trvání povolení jednotlivých koncových zařízení, které se objevily v Rozhodnutích, klást k tíži. Dle platné právní úpravy byl správce poplatku povinen postupovat tak, aby řádně zjistil skutkový stav věci, přičemž byl povinen přihlédnout ke všemu, co při správě daní vyjde najevo (srov. zejména § 8 odst. 1 daňového řádu). Navíc odvolací orgán měl neúplně zjištěný skutkový stav správcem poplatku doplnit, pokud by Platební výměry řádně přezkoumal. Žalovaný tak postupoval v rozporu s § 115 daňového řádu. Navíc žalovaný neseznámil žalobkyni před vydáním rozhodnutí se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, a tím neumožnil žalobkyni, aby žalovaného upozornila na chybné údaje o povolení uvedených koncových zařízení, pokud se chystal zpoplatnit koncové terminály nikoliv dle doby provozu, ale podle doby povolení. Jak již bylo uvedeno výše, žalobkyně v dané době zastávala právní názor, že výše poplatku se odvíjí od doby provozování herních zařízení, což také vůči správním orgánům tvrdila a dokládala. Je tudíž zřejmé, že výše uvedené koncové terminály v každém případě neměly být Rozhodnutími (resp. Platebními výměry) zpoplatněny za celá zpoplatňovaná období, když v těchto případech došlo k nesprávnému zpoplatnění herních zařízení, která nebyla na území města Plzeň vůbec povolena, nebo která byla zpoplatněna nesprávným způsobem. Správce poplatku a žalovaný tak zatížili svá rozhodnutí vadou nezákonnosti, v důsledku které došlo k nesprávnému a nezákonnému navýšení uložené poplatkové povinnosti v řádech desítek tisíc korun.

V části **II.** žaloby [*Nesprávné posouzení předmětu zpoplatnění místními poplatky*] se brojí proti tomu, že žalovaný, jakož i správce poplatku, předmětnou věc nesprávně posoudili po právní stránce, když v rozporu se zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích zcela nesprávně posoudili předmět zpoplatnění místními poplatky, resp. otázku, co má být v případě provozování *centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály* (dále též jen „CLS“) považováno za *technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu* ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích (a tudíž předmětem místního poplatku), a namísto CLS jako celku zpoplatnili místním poplatkem jednotlivé koncové (interaktivní videoloterní) terminály, byť jsou tyto koncové terminály pouhými neoddělitelnými součástmi CLS, coby jednoho funkčně nedělitelného technického herního zařízení, jehož prostřednictvím jsou provozovány loterie a jiné podobné hry povolené Ministerstvem financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena na str. 9 až 17 žaloby].

V části **III.** žaloby [*Žalovaný, resp. správce poplatku nerespektoval požadavek na uvedení technického herního zařízení do provozu*] žalobkyně namítala, že žalovaný, resp. správce poplatku nesprávně (v rozporu se zákonem o místních poplatcích a zákonem o loteriích) vyhodnotili předpoklady vzniku poplatkové povinnosti, když za takovýto předpoklad nepovažovali uvedení jiného technického herního zařízení do provozu [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena na str. 17 až 22 žaloby].

V části *IV.* žaloby [*Rozpor správních rozhodnutí s vyhláškou města Plzně jako samostatný důvod nezákonnosti*] žalobkyně namítala, že Platební výměry a Rozhodnutí byly vydány v rozporu s vyhláškou města Plzně (a potažmo i zákonem o místních poplatcích), jelikož poplatková povinnost žalobci na základě této vyhlášky v rozhodném období v případě předmětných CLS (dle žalobkyní zastávaného výkladu pojmu „jiná technická herní zařízení“), ale též v případě naprosté většiny koncových zařízení (dle správními orgány zastávaného pojmu „jiná technická herní zařízení“) vůbec nemohla vzniknout [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena na str. 22 až 26 žaloby].

V části 2) doplňujícího vyjádření datovaného dne 23. 7. 2015 žalobkyně setrvala na tom, že správní orgány chybně aplikovaly vyhlášku města Plzně v otázce vzniku poplatkové povinnosti, když z jejího obsahu není možné jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti za herní (koncová) zařízení povolená před nabytím její účinnosti. Čl. 6 odst. 1 vyhlášky města Plzně stanoví, že „poplatková povinnost vzniká dnem povolení k provozování jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí“. Je zřejmé, že tato vyhláška váže vznik poplatkové povinnosti ve vztahu k herním zařízením na den povolení k provozování, tedy na den nabytí právní moci rozhodnutí, jímž je provoz takového herního zařízení povolen Ministerstvem financí. Ve vztahu ke vzniku poplatkové povinnosti pak uvedená vyhláška nestanovuje, že by v případech herních (koncových) zařízení, která byla povolena před její účinností, vznikala poplatková povinnost jiným okamžikem, např. dnem její účinnosti, stejně jako předmětná vyhláška neobsahuje žádná přechodná ustanovení ve vztahu k otázce vzniku poplatkové povinnosti. Z uvedeného vyplývá, že na základě vyhlášky města Plzně lze zpoplatnit místním poplatkem pouze taková herní (koncová) zařízení, která byla po 1. 10. 2010 (kdy tato vyhláška nabyla účinnosti) povolena, resp. nabylo právní moci příslušné rozhodnutí Ministerstva financí o povolení k provozu. Herní (koncová) zařízení povolená před nabytím účinnosti uvedené vyhlášky však zpoplatnit nelze, jelikož u nich není možné jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti dle předmětné vyhlášky. Příkladem vyhlášky, která zřetelně zpoplatňuje herní zařízení povolená před nabytím účinnosti dané vyhlášky, je obecně závazná vyhláška města Otrokovice č. 2/2010, která ve svém čl. 16a odst. 3 („Přechodná ustanovení“) uvádí následující: „Poplatková povinnost k poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení v případě jiného technického herního zařízení, které bylo povoleno Ministerstvem financí a je provozováno ke dni nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010, vzniká dnem účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010.“. Z uvedeného ustanovení vyhlášky města Otrokovice lze jednoznačně určit, že město zamýšlelo zpoplatnit i taková herní zařízení, která byla povolena před nabytím účinnosti dané vyhlášky. V případě posuzované vyhlášky města Plzně tomu tak však není. Ze srovnání právní úpravy obsažené ve vyhlášce města Plzně na jedné straně a ve vyhlášce města Otrokovice č. 2/2010 na straně druhé je zřejmé, že z vyhlášky města Plzně nelze jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti také za herní zařízení povolená před nabytím její účinnosti. Rozhodnutí a Platební výměry je proto nutné považovat za nezákonná v rozsahu, ve kterém zpoplatňují herní (koncová) zařízení povolená před účinností vyhlášky města Plzně. V případě řady koncových terminálů, které správní orgány učinily předmětem zpoplatnění místním poplatkem, totiž poplatková povinnost žalobkyni na základě této vyhlášky nemohla vzniknout, neboť příslušná rozhodnutí Ministerstva financí nabyla právní

moci ještě před účinností uvedené vyhlášky. Ohledně takovýchto herních (koncových) zařízení, která byla Ministerstvem financí povolena před datem účinnosti vyhlášky města Plzně, je nutné tuto vyhlášku považovat za neaplikovatelnou a taková zařízení, která žalobkyně uvedla v žalobě, nebylo možné podle uvedené vyhlášky zpoplatnit.

V části V. žaloby [*Nerespektování obecných právních zásad ze strany správních orgánů*] žalobkyně poukázala na to, že žalovaný, jakož i správce poplatku, navíc při svém výkladu předmětu zpoplatnění místními poplatky nezohlednili, v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu týkající se problematiky existence více výkladů veřejnoprávní normy, obecné právní zásady *in dubio pro libertate*, resp. *in dubio mitius* [tato skupina žalobních bodů je podrobně rozvedena na str. 26 až 28 žaloby].

[III] Vyjádření žalovaného správního orgánu

V písemném vyjádření k žalobě Magistrát města Plzně dne 17. 3. 2014 odkázal na právní názor vyjádřený v odůvodnění žalobou napadených rozhodnutí ze dne 13. 11. 2013, čj. MMP/231677/13, čj. MMP/231678/13 a čj. MMP/231680/13.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

IV.1 Nepřezkoumatelnost a další vady

(část I. žaloby ve spojení s částí I) a 3) doplňujícího vyjádření)

V této skupině žalobních bodů žalobkyně brojí proti nekonkretizaci zpoplatňovaného období u některých herních (koncových) zařízení a proti obsahu odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu.

K námitce směřující proti nekonkretizaci zpoplatňovaného období u některých herních (koncových) zařízení soud konstatuje, že odvolací orgán (správce poplatku nikoliv) uvedl ve výroku svých rozhodnutí – kromě jiného – „Číslo rozhodnutí MF“ a „Seznam povolených zařízení“ se sloupce *Název zařízení*, *Typ zařízení*, *Výrobní číslo* a *Poplatek*. Podle názoru soudu je doba zpoplatnění údajem velice relevantním. V případě, že ve sloupci „Poplatek“ je uvedena částka 5.000,- Kč, lze mít za to, že je uvažována celá tříměsíční lhůta (čl. 5 odst. 1 věta první vyhlášky města Plzně), avšak v případě, že v onom sloupci je uvedena částka nižší, není možno dovodit konkrétní zpoplatňované období u předmětných jiných technických herních zařízení. Je sice pravda, že vcelku jednoduchým početním úkonem i v takových případech lze dojít k počtu zpoplatněných dní (viz čl. 5 odst. 1 věta druhá vyhlášky města Plzně), není zde však možno bez dalšího zjistit správními orgány uvažovaný den vzniku nebo den zániku anebo obojí poplatkové povinnosti. Ba co víc, uvedené nelze zjistit nejen z výroku rozhodnutí, ale ani z jejich odůvodnění. Soudu je z úřední činnosti známa značná variabilita rozhodnutí správních orgánů ve věcech místního poplatku za jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Ne vždy jsou údaje, o něž je spor v této námitce, obsaženy ve výroku rozhodnutí, někdy bývají uvedeny v jejich odůvodnění. Obvykle však jsou příjemcům rozhodnutí vyjeveny. I když délka poplatkové povinnosti je primárně založena ohlašovací povinností, nelze nevidět, že zejména u jiných technických herních zařízení povolených Ministerstvem financí tu může být a bývá neakceptace správními orgány jak co do počátku, tak co konce zpoplatňované doby. Z tohoto

důvodu nutno trvat na seznatelnosti toho, jaká zjištění tu správní orgán učinil, přímo z příslušného rozhodnutí (lépe z výroku, stačily by podle názoru tohoto soudu ovšem i informace uvedené v odůvodnění rozhodnutí). Že by si poplatník nebo přezkoumávající soud měli správními orgány zjištěný vznik a zánik poplatkové povinnosti sami rekonstruovat podle podaných ohlášení, výsledků součinnosti mezi správcem poplatku a poplatníkem a/nebo různých poznámek správce poplatku, by byl názorem evidentně vybočujícím z mantinelů požadavků na českou daňovou (poplatkovou) správu. Soud tedy souhlasí s žalobkyní, že Rozhodnutí i Platební výměry jsou v zásadní otázce, jakou je určení doby zpoplatnění místním poplatkem, resp. počátek a konec poplatkové povinnosti, nesrozumitelná, neboť z nich není žádným způsobem zjištěné, jak žalovaný správní orgán dospěl u každého jednotlivého koncového terminálu uvedeného v Rozhodnutích k výši vyměřeného místního poplatku. Z tohoto důvodu skutečně musí být předmětná rozhodnutí hodnocena jako nepřezkoumatelná.

K námitce směřující proti obsahu odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu soud uvádí, že podle § 116 odst. 2 daňového řádu musí být v odůvodnění rozhodnutí o odvolání vypořádány všechny důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

Odůvodnění odvolacího rozhodnutí tedy musí příjemci rozhodnutí poskytnout informaci o tom, jaké důvody vedly odvolací orgán k tomu, aby o odvolání rozhodl způsobem uvedeným ve výroku napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 116 odst. 2 daňového řádu stanoví požadavky na odůvodnění rozhodnutí o odvolání, nejde však o požadavky jediné. Na odvolací rozhodnutí se vztahují náležitosti, které musí obsahovat odůvodnění každého daňového rozhodnutí, jak jsou uvedeny v § 102 odst. 3 a 4 daňového řádu, a proto i pro odůvodnění odvolacího rozhodnutí beze zbytku platí to, co je třeba dovodit z oněch ustanovení. Nutnost jasného, srozumitelného a přesvědčivého odůvodnění odvolacího rozhodnutí je ještě umocněna tím, že jde o rozhodnutí konečné. Povinnost odvolacího orgánu vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami odvolatele je předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání. Má-li být odvolatel přesvědčen o správnosti rozhodnutí o odvolání, musí mít možnost z něj zjistit, že se odvolací orgán zabýval všemi jeho námitkami, a jaké závěry o nich učinil. Proto i za situace, kdy námitky odvolatele nejsou podle odvolacího orgánu pro věc podstatné, důkazy, které navrhuje, nemohou podle něho přinést do skutkových zjištění nic nového či se např. odvolatel mýlí v názoru na právní posouzení věci, musí odvolací orgán v odůvodnění rozhodnutí i na tyto odvolatelovy důvody reagovat a uvést k nim své argumenty. Pokud by odvolací orgán některý z odvolatelových důvodů v odůvodnění pominul, bylo by odvolací rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud je toho názoru, že v daném případě je třeba rozlišovat vypořádání se odvolacího správního orgánu s hlavními a vedlejšími námitkami odvolatele.

V žalobou napadených rozhodnutích o odvolání se k otázce „jiných technických herních zařízení“ uvádí:

„... zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, v platném znění (dále jen „zákon o loteriích“) pojem „jiné technické herní zařízení“ výslovně neuvádí ani

nedefinuje, nicméně uvádí pojmy *de facto* obdobné, tj. „podobné zařízení“ (§ 2 písm. e), „mechanické zařízení“ (§ 2 písm. i), „technické zařízení obsluhované přímo sázejícím“ (§ 2 písm. j).

Pojem loterie a jiná podobná hra je nesystémově směřován s pojmem zařízení, na němž je tato hra provozována. Důvodem je skutečnost, že v rámci druhů loterií a jiných podobných her převažují tzv. „technické hry“, jejichž provozování není myslitelné bez toho, že by v povolení nebyla specifikována konkrétní herní zařízení, v jejichž softwaru je „zakomponována“ příslušná hra a pouze jejichž prostřednictvím lze takovou hru realizovat. Tak tomu je také v případě loterií a jiných podobných her upravených v části první až čtvrté zákona o loteriích a povolovaných Ministerstvem financí na základě zmocnění uvedeném v § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Právě v této kategorii her podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích převažují „technické hry“ typu videoloterní terminály, elektromechanické rulety, vícemístná technická zařízení, tj. hry, které by bez povolení herního zařízení, které zabezpečuje realizaci herního procesu, nebylo vůbec možno provozovat.

Lze proto s použitím standardních interpretačních metod dojít k jednoznačnému výkladu pojmu technické herní zařízení. Jiným technickým herním zařízením ve smyslu zákona o loteriích je třeba rozumět takové technické zařízení odlišné od výherního hracího přístroje podle ustanovení § 17 zákona o loteriích, které je funkčně nedělitelné a slouží k realizaci loterie nebo jiné podobné hry ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o loteriích, a to celého procesu od samého počátku do jeho konce. Nezáleží přitom na tom, zda je zařízení, jímž je loterie a jiná podobná hra provozována, postaveno na principu mechanickém, elektromechanickém, elektronickém či obdobném.

Pokud jde o v současné době nejpočetněji zastoupené technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, tedy o systém pro provozování sázkových her pomocí centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály, pak je z pohledu funkční nedělitelnosti nutné považovat za „technické herní zařízení“ každou dále funkčně nedělitelnou část tohoto systému, která je schopna realizovat celý herní proces a která se kromě centrální jednotky a koncového terminálu skládá z celé řady dalších dílčích komponent a součástí tvořících společně s centrální jednotkou a koncovým terminálem funkčně nedělitelné technické herní zařízení sloužící k realizaci loterie a jiné podobné hry. Z výše uvedeného vyplývá, že předmětem poplatku se stává každý Ministerstvem financí povolený koncový terminál, který je pomocí dalších dílčích komponent systému napojen na centrální jednotku, a je tudíž ve spojení s touto jednotkou schopen realizovat hru od samého počátku do jeho konce. Odlišný způsob povolování je důvodem, proč nejsou některá technologicky a funkčně obdobná technická herní zařízení zatížena místním poplatkem vůbec či jsou na rozdíl od obdobných technických herních zařízení zpoplatněna odlišně.

Systém pro provozování sázkových her pomocí centrálního loterního systému s interaktivními videoloterními terminály lze označit za technické zařízení nekompaktní, tj. za zařízení, které umožňuje rozšiřování, případně ubírání počtu koncových zařízení v rámci jednoho technického zařízení. Tuto skutečnost také zohledňuje Ministerstvo financí při jeho povolování, když umožňuje tzv. „Základní povolení“ dalšími povoleními rozšiřovat či doplňovat o další koncové interaktivní videoloterní terminály s tím, že každý z těchto koncových interaktivních videoloterních terminálů je schopen ve spojení s centrální jednotkou realizovat hru od samého počátku do jeho konce. Jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály nejsou žádným způsobem závislé samy na sobě s centrální jednotkou, tj. jsou nezávislé na ostatních zařízeních.

Klasické výherní hrací přístroje jsou kompaktní funkční nedělitelná technická herní zařízení programově řízená z toho jednoho výherního hracího přístroje, tzn. jednotlivý výherní hrací přístroj realizuje hru sám o sobě a nepotřebuje žádné další součásti k tomu, aby byla hra realizována od samého počátku až do konce. Na rozdíl od toho centrální loterní systém s interaktivním videoloterním terminálem potřebuje nejen jednotlivé koncové interaktivní videoloterní terminály, ale i další součásti k tomu, aby hra byla realizovatelná.

Centrální loterní systém je elektronický systém, který sestává z centrální řídicí jednotky, místní kontrolní jednotky a početně neomezených koncových zařízení – interaktivních videoloterních terminálů a tvoří jeden funkčně nedělitelný celek. Koncové interaktivní videoloterní terminály jsou jediným článkem systému přímo ovládaným účastníkem hry.“ (str. 5 až 6 napadených rozhodnutí Magistrátu města Plzně).

Z této rekapitulace podle soudu plyne, že odvolací orgán tu ohledně hlavní sporné otázky svůj názor prezentoval a názoru odvolatele oponoval, a to v souladu s požadavkem stanoveným v § 116 odst. 2 daňového řádu.

Stran vedlejší námitky (neúplné a nesprávné zjištění skutkového stavu věci) soud uvádí, že žalobkyně ji v odvolání proti předmětným platebním výměrům neuplatnila. Žalovaný se tak z pochopitelných důvodů této otázky v Rozhodnutích nevěnoval, a tak je nelze z tohoto pohledu podrobit testu přezkoumatelnosti. Vzhledem k tomu, že došlo ke zrušení napadených rozhodnutí, bude úplné zjištění skutkového stavu v dalším řízení úkolem správního orgánu, který jistě posoudí i to, zda měly být v příslušných obdobích zpoplatněny koncové terminály v. č. 0905S0031, 0905S0039, 1110319 a 0805P0050.

Stran námitky neseznámení žalobkyně se zjištěnými skutečnostmi a důkazy před vydáním rozhodnutí soud předesílá, že tato námitka byla žalobkyní uplatněna až v doplňujícím podání ze dne 23. 7. 2015.

Podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo **ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.**

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

V dané věci platila pro podání žaloby obecná lhůta stanovená § 72 odst. 1 s. ř. s., tedy do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobkyni oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem. A pouze v této lhůtě bylo možné rozšířit žalobu o další žalobní body (= zásada koncentrace řízení).

Napadená rozhodnutí byla žalobkyni doručena dne **18. 11. 2013**. Lhůta pro podání žaloby a případné rozšíření žaloby uplynula tedy dne **20. 1. 2014** (pondělí). Podání s dalším žalobním bodem (= podání ze dne 23. 7. 2015) však bylo zasláno soudu až dne **24. 7. 2015**. Vzhledem k tomu (a při respektování zásady koncentrace řízení) proto nebylo možné k uvedené námitce přihlédnout.

IV.2 Předmět zpoplatnění místními poplatky (část II. žaloby)

Ohledně předmětu zpoplatnění došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013-26, k tomuto závěru: „*I. Interaktivní videoloterijní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění po změně provedené zákonem č. 183/2010 Sb. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.*“.

Tímto rozsudkem založil Nejvyšší správní soud ustálenou judikaturu k výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení“, již se nadále dovolávají krajské soudy i sám Nejvyšší správní soud a na niž zdejší soud, který se s ní zcela ztotožňuje, i s ohledem na doplňující vyjádření žalobce datované dne 11. 5. 2015 v plném rozsahu odkazuje (jde tu o body 18 až 29 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu) [srov. též např. body 21 až 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, čj. 9 Afs 125/2013-102].

Skupina žalobních bodů obsažená v části II. žaloby tedy nemůže být pokládána za důvodnou.

IV.3 Požadavek uvedení technického herního zařízení do provozu (část III. žaloby)

Ohledně tohoto požadavku došel Nejvyšší správní soud v tomtéž rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013-26, k tomuto závěru: „*II. Ustanovení § 10a odst. 1 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení.*“.

Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud dále založil ustálenou judikaturu k otázce, zda poplatku podléhá každé povolené nebo jen provozované jiné technické herní zařízení, kteréžto interpretace se nadále dovolávají krajské soudy i sám Nejvyšší správní soud a na niž zdejší soud, který se rovněž s ní zcela ztotožňuje, i s ohledem na doplňující vyjádření žalobce datované dne 11. 5. 2015 v plném rozsahu odkazuje (jedná se zde o body 30 až 36 citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu).

Ani skupina žalobních bodů obsažená v části III. žaloby nemůže být tedy považována za důvodnou.

IV.4 Rozpor správních rozhodnutí s vyhláškou města Plzně (část IV. žaloby ve spojení s částí 2) doplňujícího vyjádření)

Soud se dále zabýval aplikovatelností vyhlášky města Plzně v otázce vzniku poplatkové povinnosti, když z jejího obsahu není podle žalobkyně možné jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti za herní (koncová) zařízení povolená před nabytím její účinnosti.

Podle § 14 odst. 2 věty první zákona o místních poplatcích poplatky zavede obec obecně závaznou vyhláškou, ve které upraví podrobnosti jejich vybírání, zejména stanoví konkrétní sazbu poplatku, vznik a zánik poplatkové povinnosti, lhůty pro plnění ohlašovací povinnosti, splatnost, úlevy a případné osvobození od poplatků. Bližší podobu ani nároky na znění konkrétních ustanovení vyhlášky zákon neukládá, soud se proto ztotožňuje s dříve

vyslovenými názory, že z hlediska posouzení dodržení obsahových náležitostí obecně závazné vyhlášky je rozhodné, zda lze okamžik vzniku poplatkové povinnosti z obecně závazné vyhlášky určit. Absence samostatného ustanovení výslovně upravujícího vznik a zánik poplatkové povinnosti tedy nemusí automaticky znamenat neaplikovatelnost předmětné vyhlášky.

Podle čl. 2 vyhlášky města Plzně [*Předmět poplatku*] poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí ve smyslu ust. zákona ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu čl. 4 odst. 1 věty druhé této vyhlášky [*Ohlašovací povinnost*] v případě, kdy Ministerstvo financí vydává povolení jiného technického herního zařízení, je poplatník povinen ohlásit písemně den povolení jiného technického herního zařízení, a to ve lhůtě 15 dnů. Ve smyslu čl. 6 uvedené vyhlášky [*Vznik a zánik poplatkové povinnosti*] poplatková povinnost vzniká dnem povolení jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí (*odst. 1*) a poplatková povinnost zaniká dnem skončení platnosti povolení jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí (*odst. 2*).

Žalobkyně se dovolávala obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010, která ve svém čl. 16a odst. 3 [*Přechodná ustanovení*] stanovuje, že „poplatková povinnost k poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení v případě jiného technického herního zařízení, které bylo povoleno Ministerstvem financí a je provozováno ke dni nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010, vzniká dnem účinnosti obecně závazné vyhlášky města Otrokovice č. 2/2010“. Ze srovnání plzeňské a otrokovické vyhlášky žalobkyně dovodila, že z vyhlášky města Plzně nelze jednoznačně dovodit vznik poplatkové povinnosti také za herní zařízení povolená před nabytím její účinnosti.

K tomu soud konstatuje, že vztahení poplatkové povinnosti i na jiná technická herní zařízení povolená před nabytím účinnosti příslušné obecně závazné vyhlášky může být upraveno naprosto explicitně nebo může být z obsahu obecně závazné vyhlášky zcela zřejmé anebo na základě obsahu obecně závazné vyhlášky lze o něm důvodně pochybovat. Otrokovická vyhláška náleží do první z těchto kategorií, plzeňská do druhé z nich. Obě se ovšem týkají rovněž jiných technických herních zařízení povolených před nabytím jejich účinnosti. Z celkového kontextu ustanovení vyhlášky města Plzně vyplývá jednoznačný úmysl zpoplatnit každé jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Tomu odpovídá formulace ustanovení čl. 2 této vyhlášky, které předmětem poplatku činí zařízení povolená, tj. ta, která jsou po dobu účinnosti vyhlášky povolená, bez ohledu na to, kdy byla Ministerstvem financí povolena. Přijetí interpretace žalobkyně, že poplatkové povinnosti by měla podléhat pouze ta zařízení, která po nabytí účinnosti obecně závazné vyhlášky budou teprve povolena, by neodpovídalo jazykovému výkladu citovaného ustanovení. Výkladem zastávaným žalobkyní by zcela ztratilo význam ustanovení čl. 4 odst. 4 vyhlášky města Plzně, které rozšiřuje ohlašovací povinnost i na jiná technická herní zařízení povolená před účinností této vyhlášky (bezpochyby za podmínky, že v mezidobí nedošlo k zániku poplatkové povinnosti). Také z uvedeného ustanovení vyhlášky města Plzně je zřejmá snaha postihnout obecný zákaz přímé retroaktivity spočívající v tom, že podle současné právní normy zásadně

není možné posoudit lidské chování, právní skutečnosti či právní vztahy, které se uskutečnily dříve, než právní norma nabyla účinnosti. Tento zákaz souvisí s funkcí právních norem, které svým adresátům ukládají, jak se mají chovat po jejich účinnosti, a proto zásadně platí jen do budoucna. O takovou situaci se jedná i v projednávaném případě. Právní vztahy vzniklé podle předchozí (zrušené) obecně závazné vyhlášky se řídí novou vyhláškou až od účinnosti této nové právní normy. V tomto případě se tedy jedná se o tzv. retroaktivitu nepravou, která je zásadně přípustná a ve skutečnosti zpětnou účinnost zákona nepředstavuje.

Na základě shora uvedeného lze tak dospět k závěru, že z obsahu vyhlášky města Plzně jako celku je zcela zřejmý úmysl zpoplatnit počínaje její účinností každé jiné technické herní zařízení povolené na území města Plzně. Poplatková povinnost přitom dopadá na všechna povolená jiná technická herní zařízení bez ohledu na den vydání či nabytí právní moci příslušného povolení Ministerstva financí. Tato skutečnost je zřejmá i z povinnosti ohlásit dle ustanovení čl. 4 odst. 4 uvedené vyhlášky i jiná technická herní zařízení povolená před nabytím účinnosti vyhlášky města Plzně, pokud je povolení i nadále platné; citované ustanovení nezakládá pouhou ohlašovací povinnost bez následné vazby na povinnost poplatkovou. Z obsahu vyhlášky města Plzně lze jednoznačně dovodit vznik i existenci poplatkové povinnosti za jiná technická herní zařízení povolená před nabytím účinnosti předmětné vyhlášky, u nichž nedošlo k zániku poplatkové povinnosti. Soud proto neshledal vyhlášku města Plzně z důvodů namítaných žalobcem neaplikovatelnou.

IV.5 Nerespektování obecných právních zásad (část V. žaloby)

V této části žaloby žalobkyně v podstatě tvrdí, že v případě pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem podle jiného právního předpisu“ ve smyslu § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích existuje vícero výkladů, a proto je v souladu se zásadou *in dubio mitius*, resp. *in dubio pro libertate* nutno aplikovat výklad ve prospěch soukromého subjektu, resp. výklad, který vůbec nebo co nejméně zasahuje do práv či svobod soukromého subjektu.

Také k namítanému porušení uvedené zásady se Nejvyšší správní soud v opakovaně citovaném rozsudku ze dne 31. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2013-26 (v bodě 37), vyslovil, a to takto: „*Tento princip nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli odlišnou interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány zohlednit jakožto dvojí výklad. Jak pravil Ústavní soud, „v právním státě je třeba tvorbě právních předpisů věnovat nejvyšší péči. Přesto se však nelze vyhnout víceznačností, což plyne jak z povahy jazyka samotného, tak z abstraktnosti právních norem, jakož i z omezenosti lidského poznání, stejně jako z dynamické povahy sociální reality.“ (III. ÚS 783/06, publ. pod č. 210/2007). Uvedená víceznačnost však musí dosáhnout obecně přijatelné míry a musí jít o rovnocenný konkurenční výklad práva, ne pouze o výklad obtížně obhajitelný; v takové situaci aplikace zásady in dubio pro mitius nepřipadá v úvahu. A právě výklad předestřený stěžovatelem vychází z významně formalistických až technologických hledisek a naprosto nezohledňuje smysl a účel dotčených norem ani předchozí judikaturu. Proto ho nelze považovat za rovnocenný výklad s výkladem poskytnutým krajským soudem či správcem poplatku a Nejvyšší správní soud tak neshledal ani porušení zásady in dubio pro mitius.“ [srov. též např. bod 28 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, čj. 9 Afs 125/2013-102].*

Zdejší soud má za to, že uvedené hodnocení Nejvyššího správního soudu v plné míře dopadá i na skupinu žalobních bodů uplatněných v části V. právě posuzované žaloby sp. zn. 30Af 9/2014.

Jelikož žaloba byla ve výše uvedeném rozsahu shledána důvodnou, soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadená rozhodnutí pro vady řízení a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věci se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

[V] Náklady řízení

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **21.342,- Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 9.000,- Kč a z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3.100,- Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (9.300,- + DPH = 11.253,- Kč) a z náhrady hotových výdajů – výdajů na vnitrostátní poštovné, místní hovorné a přepravné za tři úkony právní služby po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900,- + DPH = 1.089,- Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba a 3) replika. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. července 2015

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková